

Vertaling Neeltje Wiersma

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC* ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2019 Tina Frennstedt
Oorspronkelijke titel: *Cold Case: Försvunnen*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2019 HarperCollins Holland
Vertaling: Neeltje Wiersma
Omslagontwerp: Buro Blikgoed
Omslagbeeld: © Borut Trdina/Getty Images
Foto auteur: © Maria Östlin
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0422 8
ISBN 978 94 027 5885 6 (e-book)
NUR 305
Eerste druk november 2019

Voor het eerst verschenen bij Bokförlaget Forum, Stockholm, Sweden
Published in the Dutch language by arrangement with Bonnier Rights, Stockholm, Sweden

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

DE ORKAAN RUT denderde de kust van Skåne op. De dennen bulderden, de takken vielen met harde klappen op de grond voor het huis.

Linnea Håkansson deed haar bedlampje aan en liep naar het raam. Het puntje van haar neus werd koud van de tocht. De lijn wapperde bezeten tegen de vlaggenstok. Afgelopen zomer, hun eerste in dit huis, was de bliksem in een van de dennen ingeslagen. Die was in tweeën gespleten en recht op de huizen van de burens terechtgekomen. Sindsdien had Linnea een gespannen en waakzame relatie met de hoge naaldbomen. Ze trok het rolgordijn naar beneden, verliet de kamer, liep de kleine trap naar de keuken af en vulde de waterkoker.

Ze zag voor zich hoe het bij de zee moest stormen, hoe de golven op de kuststrook sloegen en die wegspoelden.

Toen de thee klaar was met trekken, kroop ze met een deken op de grote grijze bank in de woonkamer. Een nieuwe krachtige windstoot kreeg vat op het huis, het noodweer weigerde zich buiten te laten sluiten, het gierde en kraakte in elk hoekje van het huis.

Het nieuws toonde beelden van een hijskraan midden in Malmö die ongecontroleerd heen en weer zwaaide. Alle huizen in de omgeving waren geëvacueerd. Een krassend geluid deed haar blik verplaatsen van de tv naar het raam. Er lag iets tegen de ruit te schrapen. Het rolgordijn wapperde in de tocht en de lampen knipperden. Ze stond op en ging even kijken in de keuken en in de hal. Keek naar de deur. Straks zou Mats bellen, dat wist ze. Ook hij was vandaag op zakenreis geweest. Zelf had ze het Clarion-hotel in Umeå bezocht en was pas laat thuisgekomen. De kinderen logeerden bij Mats' ouders. Slechte timing. Toen ze hier naartoe verhuisd waren was ze niet voorbereid geweest op hoe het voelde om op de begane grond te wonen. Vanaf de straat kon iedereen recht het grote het huis in kijken. Alsof je in een aquarium zat, omringd door dennen.

Vanuit haar ooghoek zag ze de grote zilverkleurige klok boven de keu-

kendeur. Het was bijna negen uur en ze liep naar de badkamer om zich klaar te maken voor de nacht. Een haarband hield haar bruine pony op zijn plek toen ze haar gezicht met lotion insmeerde.

Een harde knal deed haar de rand van de wasbak vastpakken.

De den. Nu gebeurde het, nu viel hij op het huis. Ze draaide de kraan dicht en liep met voorzichtige stappen naar de keuken. Het licht knipperde weer en ze wierp een snelle blik naar het keukenplafond waar de boom naar binnen zou moeten zijn gevallen, maar alles was zoals altijd. Het geruis van het bos verspreidde zich door het huis toen ze de hal naderde. Er stond iets te slaan in de vestibule. Ze legde haar oor op de deur, opende die en zocht met haar hand langs de muur naar de lichtsakelaar. Zodra ze de vestibule binnenkwam sloeg de kou haar tegemoet. Het kleine raam stond wagenwijd open. Ze ademde een paar keer opgelucht in. Het slingerende straatlicht buiten wierp een onrustig licht naar binnen. Ze sloot het raam en schoof de haak ervoor.

Linnea liet de buitenverlichting aan en toetste de code van de alarminstallatie in de hal en de keuken in.

Toen ze naar de slaapkamer liep kraste het weer tegen het raam. Hoe zou ze er ooit aan gewend raken hier te wonen? Met stellige passen liep ze naar het raam en deed het rolgordijn open. Ze duwde haar gezicht tegen het koude glas en keek naar buiten. Er bewoog iets naast het kleine bruine schuurtje in de binnentuin. Ze fixeerde haar blik maar de schaduw was verdwenen. Een ree, zei ze tegen zichzelf. Het was een ree, niets anders. Nu was ze niet langer van plan die verdomde storm haar gedachten te laten beheersen. Ze liep de slaapkamer binnen, trok de deur achter zich dicht om het geluid buiten te sluiten en trok de spreij van het bed af.

De telefoon ging. Ze ging languit over het bed heen liggen om bij haar mobieltje te komen en nam op.

Mats hoorde dat ze gejaagd klonk.

‘Het is alleen maar die hopeloze storm, alles huilt, knippert en rammelt. Houdt dat nooit op? En net toen ik wilde gaan slapen sloeg het raam in de vestibule wagenwijd open.’

‘Ik weet het,’ zei Mats, ‘er wordt afgeraden naar buiten te gaan. Ik repareer het raam morgen.’

Ze praatten een tijdje en langzaam voelde Linnea zich weer rustiger worden. Toen ze opgehangen hadden, pakte ze een boek en begon te le-

zen. Midden in een zin knipperde het licht weer en het werd donker in de kamer. Ze legde het boek op het bed en zat stil naar het noodweer buiten te luisteren.

Dit kon er ook nog wel bij.

Ze zuchtte luid, stond op, deed de zaklamp van haar mobieltje aan en liep naar het raam. De verlichting van de burens was ook uitgegaan. Ze boog omlaag en pakte lucifers uit de la van het nachtkastje, stak de zilveren kandelaar aan en kroop weer onder de deken. De vlam flakkerde in de tocht.

Ze belde Mats.

‘Nu is de stroom uitgevallen. Gelukkig had ik de telefoon opgeladen.’

Ze wenste dat de kinderen thuis waren. Het was niet logisch, maar ze voelde zich altijd relaxter en veiliger wanneer ze in de buurt waren. Mats verzekerde haar dat de stroom snel terug zou zijn.

Linnea probeerde het noodweer buiten te sluiten, zei tegen zichzelf hoe mooi het zou zijn wanneer de storm morgen afgenomen zou zijn. Ze ging staan, blies de kaars uit en kroop weer onder de deken.

De eerste keer dat ze het zwakke gekraak voor de slaapkamer hoorde draaide ze zich maar half om in bed. Ze voelde zich vermoeid, had onrustig geslapen.

De tweede keer was ze klaarwakker.

Ze probeerde het bedlampje aan te doen maar beseftte dat er nog steeds geen stroom was. Het felle licht van het scherm van haar mobieltje verblindde haar, het was halfzes ’s ochtends. Ze pakte haar telefoon en legde die op haar buik. De storm trok en rukte nog steeds aan de dennen.

Ze hoorde weer een zacht gekraak. En weer. Nu nog duidelijker, vanuit de woonkamer.

Ze hees zich langzaam op tegen het hoofdeinde, dacht aan het raam dat opengewaaid was. Kon het weer gebeurd zijn? Misschien was het deze keer een kat die door het raam naar binnen was gesprongen. Maar een kat droeg geen schoenen.

Mats en zij waren al eens eerder van dat soort gekraak in het huis wakker geworden. Achteraf hadden ze begrepen dat het parket was gaan werken. Ze hadden op internet gelezen dat een parketvloer die op een houten vloer was gelegd beweeglijk was. Als je de ramen open en tegelijkertijd de verwarming aan had staan konden de temperatuurschommelingen ervoor zorgen dat het klonk alsof er iemand over het parket liep.

Ze hadden om zichzelf gelachen, maar lachen was het laatste wat Linnea nu deed. Ze voelde zich zowel wakker als uitgeput. Haar hoofd ruiste en klopte in de maat met haar hart, dat pijn deed van het harde slaan. Ze wreef met haar handen over haar gezicht, sloeg zich hard tegen haar wang om helemaal klaarwakker te worden.

Toen de stappen dichterbij de deur kwamen aarzelde ze niet. Ze bukte zich en pakte de honkbalknuppel onder het bed vandaan, liet zich langzaam naar het voeteinde glijden, schoof haar iPhone met de zaklamp onder het elastiek van haar slipje en wachtte af. Opnieuw duidelijke stappen.

De woede van de avond ervoor kwam terug. Als het een inbreker was, wat had hij dan in haar slaapkamer te zoeken? Langzaam en geluidloos ging ze staan, deed twee voorzichtige stappen naar links, zette zich schrap, verstopt achter de deur. Met een gevoel van ongeloof en paniek zag ze de deurkruk bewegen. Ze tilde de honkbalknuppel op, met een onverwacht rustige hand, toen de deur openging. De gedaante van een gemaskerde man tekende zich af in het donker. Het licht van haar zaklamp zou haar elk moment verraden. Toen hij een stap richting het bed deed, begon ze te schreeuwen en sloeg de man zo hard ze kon op zijn hoofd.

De klap raakte hem aan de zijkant. Hij kon niet reageren maar viel kermend op de grond. In zijn val trok hij een glas mee dat op de tafel ernaast had gestaan. Hij hield zijn hoofd vast waarbij er iets uit zijn hand viel. Op de grond blikerde een mes. Linnea leunde voorover, rook de stank van sigarettenrook. Ze schoof de deur hard open, deed een snelle stap naar voren en sloeg met de honkbalknuppel op zijn rug.

Ze hoorde dat hij iets probeerde te zeggen en sloeg nogmaals. Tegelijkertijd schoot de telefoon los en viel op de grond. De zwaaiende arm van de man zat in de weg, maar het licht van haar mobieltje verlichtte een gedeelte van het profiel van zijn gezicht. Hij droeg geen masker. Verbaasd zag ze dat het gezicht van de man helemaal zwartgeverfd was. Uit de pikzwarte donkerte keken twee oogwitten haar recht aan.

De man tastte met zijn handen voor zijn gezicht en kreeg haar voet te pakken, maar ze schopte zich los en kon de slaapkamer uit en de woonkamer in rennen.

Door de keuken de hal in. Haar vingers krampachtig om de honkbalknuppel gesloten. Vanaf een afstand kon ze een splend geluid horen. Met

vaste hand draaide ze het slot open en duwde de voordeur open. Het alarm ging af.

Linnea kreeg het donkere huis van de burens in het vizier. Op blote voeten sprong ze over het hek en rende naar de deur van het oudere echtpaar en begon te bonzen.

‘Help, help me!’ schreeuwde ze.

Haar geroep ging in het noodweer verloren, er leek niemand thuis te zijn. De voordeur van haar eigen huis sloeg open in de wind en het alarm was uitgegaan, eventjes. Ze durfde niet te blijven staan wachten maar draaide zich om en rende de tuin in. Toen ze over het hek sprong, zag ze de man in de deuropening staan. Ze stormde de straat door, wierp snelle blikken over haar schouder. Het was overal donker. De wind bulderde van alle kanten. Met de honkbalknuppel in haar hand rende ze het paadje op dat naar het dennenbos leidde.

Dichter bij zee stonden meerdere huizen en daar rende ze naartoe. Haar nachtpon wapperde in de wind. De takken krasten op haar naakte benen en voeten en ze struikelde over afgerukte takken.

Na een tijdje bleef ze staan en haalde adem, haar voeten deden pijn. Een dak werd verlicht door de maan. Nog maximaal honderd meter daarnaartoe. Ze keek in alle richtingen om zich heen, wist dat hij er ergens was, haar achternazat. Verder, ze moest gewoon verder.

‘Alsjeblieft, help me!’ probeerde ze weer te schreeuwen toen ze voor het huis stond.

Maar haar stem begaf het. In plaats daarvan kwam er alleen maar hard gehijg uit haar mond. Ze draaide zich om en rende verder richting het strand. Een grote tak blokkeerde de weg en ze bukte zich om eronderdoor te kruipen. Met modderige handen stond ze op, zag tussen de bomen door de daken van de badhokjes bij het strand.

Ik heb een nieuw plan nodig, dacht ze. Het open strand, met de stormende zee, leek zowel een bevrijding als een doodlopende weg.

Ze klom de eerste strandwal op, voelde de houten planken onder haar voeten en rende achter een van de hokjes. Nu had ze het overwicht, ze wist hoe gemakkelijk je hier kon verdwalen. Ze wilde verder tussen de hokjes en deed een paar voorzichtige stappen in het ijskoude zand. De zee bulderde, het hoge riet dat aan het begin van het strand groeide sneed haar huid open. Ze kon bijna niet meer. Als ze zich een tijdje verstopte zou hij

het misschien opgeven. Dan kon ze langs de rietlijn doorgaan en verderop schuin het bos insteken naar de andere huizen.

Ze kroop het kleine hokje in, trok haar benen op en legde de honkbalknuppel tussen haar met wonden bedekte knieën. Drukte haar vuist tegen haar mond en sloeg haar andere arm rond haar trillende benen. De wolken raasden voorbij en de maan spiegelde zich op het wateroppervlak.

Het zweet liep langs haar rug, tegelijkertijd ijsig en warm.

De vermoeidheid verspreidde zich door haar lichaam. Het moest nu bijna zeven uur zijn, dacht ze, en ze bad een vertwijfeld gebed dat er snel een of andere hardloper of hondenbezitter langs zou komen.

Ze liet haar hoofd op haar knieën rusten en beet zichzelf zachtjes in haar dij toen ze de hijgende ademhaling hoorde. Ze keek op.

HET *FASTEN SEATBELT-LAMPJE* aan het plafond ging uit en gaf aan dat ze hun vliegniveau hadden bereikt op weg naar Sturup. Het vliegtuig was amper halfvol. Inspecteur Therese Hjalmarsson, door iedereen behalve haar moeder Tess genoemd, zette haar stoel naar achteren. De melding over Linnea Håkansson in Höllviken was vlak na acht uur 's ochtends binnengekomen. De vergadering met het coldcaseteam van Stockholm werd onderbroken en Tess had de eerste vlucht naar Malmö moeten nemen.

Een vrouw die haar hond aan het uitlaten was had het levenloze lichaam bij het badhokje gevonden. Toen de details van de moord bekend werden, duurde het niet lang voordat de alarmbellen op het politiebureau van Malmö rinkelden. De overval vertoonde misselijkmakende overeenkomsten met een misdrijf dat gepleegd was door een moordenaar en verkrachter waar de Deense politie tevergeefs meer dan tien jaar jacht op gemaakt had. Kon hij na een afkoelperiode van meerdere jaren weer actief zijn, nu aan de Zweedse kant van de Sont? De politie van Malmö kon een verkrachting en een moord toevoegen aan de reeds lange lijst van zware delicten waar de stad de afgelopen jaren door geteisterd werd.

Tess keek uit op de vleugel. De zon verblindde haar en ze trok het luikje omlaag. Ze kon het beeld van Linnea Håkansson niet vergeten die deze ochtend vroeg, gekleed in alleen een nachtpon, het strand op werd gejaagd.

Tess begreep waarom zij erbij geroepen werd. De politie van Malmö moest alle beschikbare resources nu inzetten. Maar dat betekende ook dat zij en haar afdeling Cold Case in hun werk werden onderbroken.

Als hoofd van het kleine team had ze hun én zichzelf beloofd dat ze eindelijk een aantal oude zaken, die al lange tijd lagen te wachten, tot op de bodem uit zouden gaan zoeken. Ook de leiding had die belofte gedaan. Maar nu kwam er dus een verdachte seriemoordenaar tussen.

Het vliegtuig schudde door de krachtige wind. Ze schoof het luikje om-

hoog en keek naar de onrustige wolkenmassa's die onder haar langs raasden. De woedende orkaan Rut was uit het zuidwesten gekomen en werd nu krachtiger boven Skåne. Op het nieuws sprak men van een van de ergste stormen in meer dan vijftig jaar, erger dan Gudrun en Per.

Tess voelde de drukverandering in haar oren en gaapte. De motor werd zachter en ze minderden vaart, en gedurende een paar seconden leek het alsof ze helemaal stilstonden in de lucht. Ze greep in een reflex de armsteun vast. Ze had geen vlieg angst. Integendeel, zie hield van de grote hoogtes, van het overzicht dat ze gaven, en ze gaf altijd de voorkeur aan een plek bij het raam. Maar deze trillingen waren wel erg heftig. De vliegtuigmotor zette weer aan en het vliegtuig steeg.

Een nieuwe luchtzak liet een gesuis door de cabine gaan en de vrouw op de stoel achter Tess schoot nerveus in de lach. Haar kleine zoon riep uitgelaten: 'Achtbaan, mama, we rijden in een achtbaan.'

De stewardess liep voorbij.

'Wenst u nog iets?'

'Graag iets minder turbulentie als jullie dat hebben.'

Tess keek op en glimlachte. Zolang het personeel nog rondliep kon het in elk geval niet heel erg zijn. Op het naambordje van de stewardess stond Anette. Ze hurkte in het gangpad, naar haar stoel gekeerd. Tess keek een beetje achterom.

'Weet je, turbulentie op zich is niet zo erg. En dit is niets, dat kan ik je vertellen. Afgelopen jaar vloog ik op Costa Rica. Toen hadden we pas turbulentie.'

Ze knipoogde naar Tess en maakte een golfgebaar met haar hand om te laten zien hoe het vliegtuig had bewogen.

'Tijdens het stijgen en het landen moet je uitkijken,' fluisterde ze, en ze ging staan.

Over een kwartier zouden ze gaan landen. Tess probeerde te bedenken hoe erg het geweest zou kunnen zijn in Costa Rica. Het vliegtuig schudde nog een paar keer. Na de voorgaande luchtzak was het helemaal stil geworden in de cabine.

Op de uiteinden van de vleugel knipperden lampjes, en verder weg zag ze een ander vliegtuig dat in tegenovergestelde richting vloog. Tussen de wolken door kon ze een ovaal meer zien. Het vliegtuig schudde weer, zoals een oude lift die vast is komen te zitten.

Tess drukte op de knop om de rugleuning weer rechtop te zetten, voelde zich stijf en wenste dat ze die ochtend nog naar de sportschool was gegaan.

Het gebrom van de vliegtuigmotoren nam af en de stem van de stewardess vulde de cabine. 'Geachte dames en heren, we naderen nu Sturup en Malmö Airport. De bemanning en gezagvoerder...' De motor zwol aan en het vliegtuig maakte een steile daling over Skånes bevroren weilanden, meren en lanen.

Nu moesten ze eerst maar eens door de woedende Rut heen zien te komen, dacht Tess. De piloot draaide en ze kreeg de platte omgeving rond Sturup in het vizier.

Harde windstoten zorgden voor nieuwe turbulentie toen ze door de eerste dunnere wolkenlaag daalden. Zodra de grond zichtbaar werd minderden de motoren vaart. Het krachtige afremmen klonk alsof ze op het punt stonden neer te storten. Het landingsgestel werd uitgeklaapt en het vliegtuig hobbelde.

Tess ving een glimp op van de zuidpunt van Skåne, helemaal tot aan Smygehuk. Het absolute einde van Zweden lag in een compacte grijze massa gewikkeld. Achter zich hoorde ze een baby krijsen door de plotse linge drukverandering. De passagiers, vooral mannelijke zakenlieden, maakten zich gereed om het vliegtuig snel te kunnen verlaten. Algauw begon een andere baby te schreeuwen.

Een plastic fles in de zak aan de stoel voor Tess was in elkaar gezogen door de druk. Ze gaapte om de druk op haar oren te verminderen. De harde wind deed het vliegtuig weer schudden. Het was nog steeds een paar honderd meter tot de landingsbaan.

Tess haalde haar hand door haar geblondeerde haar. Ze slingerden van rechts naar links, alsof ze zijwaarts vooruit surften op een soort reuzegolf. Ze zag hoe ze de grond naderden en telde af.

Vijf. Vier. Drie. Twee. Een.

Het wiel van het landingsgestel sloeg met een harde klap op de grond, het vliegtuig stuitte drie keer op en neer, terwijl een handbagageklep met een klap openvloog. Tess zette haar ene hand tegen de stoel voor zich. De gordel hield haar tegen en ze hoopte dat de landingsbaan niet eindigde voordat de piloot de machine stilgezet had. Zelfs de ingetogen zakenlieden aan de andere kant van de gang zagen er opgelaten uit en ze wisselden

opgeluchte blikken toen ze uiteindelijk stil op hun platform stonden en de *fasten seatbelt*-lampjes uit gingen.

Tess zette haar mobieltje aan: vijf nieuwe berichten. Eentje van haar collega Marie Erling – Ik sta buiten op de parkeerplaats te wachten – en vier van Eleni. De vermoeidheid verspreidde zich in haar lichaam toen ze die zag. Eleni had zichzelf opgeslagen als Agapimo, ‘mijn schatje’ in het Grieks. Ze scrolde er snel doorheen.

Een zwak, grauw namiddaglicht scheen door het raam. Tess was als eerste uit het vliegtuig. Bij de achteruitgang gaf ze de geplette plastic fles aan stewardess Anette en glimlachte.

‘In elkaar gedrukt, net als mijn oren.’

‘Ja,’ antwoordde de vrouw. ‘Dat was best wel een hobbelige landing die de piloot vandaag geleverd heeft, dat gebeurt met krachtige winden. Maar we moeten blij zijn dat we überhaupt mochten landen, ze zullen het vliegveld wel gauw sluiten met dit weer.’

Tess trok haar zwarte leren jas aan, liep de trap van het vliegtuig af en liep rond de vleugel op de landingsbaan. Kleine harde regendruppeltjes sloegen haar in haar gezicht en ze hield een krant in een stevige greep boven haar hoofd om zich te beschermen terwijl ze trap naar de terminals op liep.

‘Hjalmarsson.’

Inspecteur Marie Erling rukte haar blik los van haar telefoon. Tess trok het autoportier hard dicht in de sterke wind.

‘Die nächste Möglichkeit links zum großen Gegenstein nehmen.’

Marie zette de Duitstalige gps uit en reed de parkeerplaats af terwijl ze verwoed op iets zat te kauwen. Op de grond lagen snoepwikkeltjes en een plastic doos met resten van een broodje met garnalen.

Ze scheurde een nieuwe snoepwikkeltje open en draaide het volume van de autoradio hoger.

‘Wat deed ze eigenlijk in het hokje op het strand? Het is zeg maar de ergste storm sinds vijftig jaar.’

‘Ze moet achterna gezeten zijn. Een verschrikkelijke aanblik volgens de vrouw die haar gevonden heeft. Verkracht en doodgeslagen met haar eigen honkbalknuppel.’

‘En haar man was...’

‘Nog op een conferentie in Sundsvall. Hij bevestigde dat de honkbalknuppel van haar was. Hij vertelde ook dat ze extreem bang was in het donker en die knuppel onder haar bed bewaarde wanneer ze alleen thuis was.’

Marie zuchtte.

‘Godsamme, wat een nachtmerrie.’

‘De beveiligers die de alarmcentrale langs had gestuurd, waren er vlak na zes uur en troffen een leeg huis aan. Er was geen stroom. Volgens de eerste patrouille ter plaatse waren er tekenen van geweld en een handgemeen in de slaapkamer.’

‘En waarom denken ze dat het de Deen is? Die Valby-man, het is toch jaren geleden dat hij actief was?’

‘Een van de Deense rechercheurs die aan de zaak heeft gewerkt belde direct en alarmeerde ons toen hij de gelijkenissen zag: een vrouw van middelbare leeftijd overvallen in haar eigen huis. Een villawijk. Vroeg op de ochtend, vlak voor zessen. Liet geen sporen achter. Net zoals in de zaak van de Valby-man in Kopenhagen. Twee van de verkrachtingen eindigden met moord.’

Marie stopte weer een snoepje in haar mond.

‘Jezus, iedereen zal op tilt slaan.’ Tess keek haar aan. ‘Zoete trek?’

‘Ik heb zo’n verdomde keelpijn, ik moet gewoon de hele tijd eten,’ zei Marie en ze maakte een scherpe bocht de E65 op richting Malmö. ‘Als we geluk hebben, hebben ze de rijbaan weer vrijgegeven. Een van de stroken op de weg hiernaartoe was afgesloten; een groot zeil en delen van de lading waren van een vrachtwagen afgewaaid.’

Marie vloekte over de belabberde versnelling van de dienstwagen en zocht met haar ene hand in haar playlists op haar iPhone.

Tess schudde haar hoofd. Na de stop in Höllviken zou ze het overnemen.

Uit de luidsprekers knalde een liedje van Maries Spotify-lijst. Een door merg en been gaande gitaarsolo vulde de auto met herinneringen aan rieten met spikes en v-vormige gitaren.

‘Krokus, uit 1980. De meest onderschatte band ooit,’ zei Marie en trommelde op het stuur.

Tess probeerde de schreeuwende zanger buiten te sluiten. Het was warm in de auto en uit de mouw van Maries T-shirt stak een monster met vuurspuwende ogen en hoorns met de tekst *Motörhead: Death or Glory*.

Tess' eigen tattoo onderaan haar nek, een Keltisch liefdessymbool met de letter A, was daarbij vergeleken onschuldig – en vrij ondoordacht, bedacht ze nu. Jaren geleden had ze die samen met Angela laten zetten in Kopenhagen. Angela had een soortgelijke afbeelding gekozen met de letter T. Als die er tenminste nog was.

Ze reden zwijgend door, en Tess keek uit over het vlakke landschap langs de weg naar Malmö. Een pas geknotte wilgenallee leidde naar een groter landgoed. Het gras lag er platgedrukt bij op de velden, en struiken en bomen bogen zich onder de harde wind. Ze dacht aan haar moeder, haar nieuwe huis dat hier dichtbij lag en dat ze nog steeds niet gezien had na de scheiding.

Een donkerblauwe wolkenzuil stapelde zich voor de auto op en een intense hagelbui kletterde al snel tegen de voorruit.

Een paar minuten later was de bui voorbijgetrokken en reden ze Höllviken in. Bij een rotonde stapte een man recht voor de auto de straat op.

Marie ging bovenop de rem staan, gooide het portier open en sprong uit de auto.

‘Zie je hier soms ergens een zebepad? Ik niet, hoor.’

De man deinsde verschrikt achteruit.

‘Of zijn ik en mijn auto misschien onzichtbaar? Hè?’ De man tilde afwerend zijn arm op.

‘Nee, nee, sorry.’

Tess wenkte haar naar binnen.

‘Kom nou,’ zei ze en ze schudde haar hoofd.

Grote delen van het strand in Höllviken waren afgezet. De technisch rechercheurs onderzochten het badhokje en kamden het paadje uit.

Het groepje bomen zag eruit als een slagveld na de storm van de nacht, afgerukte takken lagen kriskras op de grond. De wind, die nog steeds krachtig was, bemoeilijkte het werk en het zoeken naar sporen.

Tess moest zich aan de leuning van de veranda van het turquoise badhokje met witte hoeken vasthouden. Ze probeerde zich voor te stellen hoe de vrouw voor de roodgeverfde deur was weggekropen en dekking had gezocht voor de man. De angsten die ze moest hebben uitgestaan, de paniekerige hoop dat ze hem misschien had weten af te schudden. Op de houten planken waren de bloedvlekken van de aanval nog te zien.

Haar mobieltje ging. Het was surveillant Adam Wikman, een nieuweling bij Ernstige Delicten die op een vaste plek in het team hoopte en er ook voor vocht.

‘Weten we iets meer over de vrouw?’ vroeg Tess.

‘Linnea Håkansson, zevenendertig jaar. Werkte als hoofd marketing bij het Clarion-hotel in Malmö. Leidde een keurig bestaan, twee kinderen die bij hun oma logeerden, al jaren getrouwd met Mats. Was gisteren op zakenreis in Umeå. Het laatste contact was telefonisch met haar echtgenoot. Niets in het strafregister en geen bekende vijanden. Afgetraind, 1.76 meter lang. Hebt u nog meer informatie nodig, chef?’

Tess bleef een tijdje zwijgend staan voordat ze besepte dat de vraag aan haar gericht was.

‘Nee, het is goed zo, bedankt.’

‘Verschrikkelijk gezicht,’ vervolgde Adam. ‘Ik kwam er zo’n uur geleden langs.’

‘Jij? Waarom?’

‘We waren er sowieso aan het rijden en ik wilde de plek met eigen ogen zien. Belangrijk wanneer je aan een nieuwe zaak gaat werken.’

Tess bedankte de ambitieuze surveillant en hing op. Ze bekeek het hokje weer.

Alles was pas een paar uur geleden gebeurd.

Het buurtonderzoek had vooralsnog niets opgeleverd. Een van de buren meende een roepende vrouwenstem gehoord te hebben, maar het noodweer had het onmogelijk gemaakt uit te maken waar het geluid vandaan kwam. Toen hij was opgestaan om door het raam naar buiten te kijken had alles normaal geleken.

Linnea moest in haar huis overrompeld zijn. Had hij geweten dat ze alleen thuis was? Wat zou er gebeurd zijn als de kinderen er geweest waren?

Tims gezicht flakkerde voorbij. Ze onderdrukte de gedachten aan hem. Niet nu.

Tess draaide zich om en keek uit over zee. Alles duidde erop dat Linnea naar het strand gevlucht was en dat de man achter haar aan was gekomen. Wat zou ze zelf hebben gedaan als ze hiernaartoe was opgejaagd op een eenzame, stormachtige ochtend? De zee lag als een donkere, ondoordringbare muur voor de hokjes en het strand. Ze dacht aan de calamitei-

tentrainingen die ze had gevolgd. Wanneer je als politieagent ongewapend was of de weerstand te groot was, moest je in eerste instantie vluchten en in tweede instantie een verstoppiek zoeken. De laatste uitweg was aanvallen.

Linnea was blijkbaar genoodzaakt geweest het derde als eerste te doen, te beginnen met de aanval. Daarna vluchten en vermoedelijk uiteindelijk proberen zich de verstoppen. Tess sloot haar ogen. Ze had de foto van Linnea op haar netvlies, zag de vlucht door het bos van de donkerharige vrouw. Ze werd zonder schoenen gevonden, moest op blote voeten door de kou en de wind zijn gestrompeld. Misschien had ze een kort moment van hoop gekend bij de badhokjes. Toen was hij gekomen en was er niets meer wat ze nog had kunnen doen om zich te beschermen.

De honkbalknuppel lag nog bij het hokje toen ze gevonden werd.

De dader had geen moeite gedaan om die kwijt te raken. De knuppel was opgestuurd voor analyse, maar ze had zo'n vermoeden dat het niets op zou leveren.

Buiten het kleedhokje zag Tess resten van een gedoofd vuurtje.

'Oud of nieuw?' vroeg ze aan de technisch rechercheur bij het hokje en wees naar het vuur.

'Minstens een paar dagen oud,' zei de technisch rechercheur, die Ljungström heette. Een van de schuurtjes verderop was vernield, vermoedelijk kwamen de planken die als brandhout werden gebruikt daarvandaan. Duur vermaak. De kleedhokjes hier kostten meer dan tienduizend kronen.

'Hoelang heeft ze er gelegen?'

'Haar lichaam was best afgekoeld, maar hooguit een halfuurtje voordat ze werd gevonden. De vrouw met de hond vond haar om half acht.'

Ze stonden zwijgend bij het hokje. Op de achtergrond drong het geblaf van de speurhonden door het harde geruis van de zee.

'De eerste analyse van de bloedvlekken laat zien dat de aanval op de veranda heeft plaatsgevonden, ze heeft geprobeerd zich te verdedigen maar heeft vermoedelijk hier al een klap gekregen. Daarna heeft hij haar het zand op gesleept, waar hij haar verkracht heeft.'

Ljungström liet de sleepsporen zien.

'De bloedsporen op de honkbalknuppel. Hij heeft haar op haar hoofd geslagen en op de veranda gelegd waar ze gevonden werd.'

‘Doodsoorzaak?’

‘Duidelijke wurgafdrukken op haar nek.’

‘Schoenafdrukken?’

‘Lastig oppervlak om ze veilig te stellen, te los zand. Maar we hebben een gipsafdruk laten maken van een half bruikbaar spoor. We zullen zien wat de analyses uitwijzen.’

‘Had ze een telefoon bij zich?’

‘Nee, en geen vaste telefoon in het huis. Haar mobieltje staat uit en is verdwenen.’

‘Wie is de eigenaar van het kleedhok?’

‘De familie Sandberg. Woont hierboven in een van de huizen, maar zit twee weken in Thailand.’

Tess bedankte de rechercheur. Harde kleine regendruppels sloegen tegen haar wangen.

De golven waren hoog en maakten een bulderend geluid wanneer ze op het strand sloegen, het beetje dat er nog van over was. Het strand was amper een paar meter breed met daarop een honderdtal kleurrijke badhokjes. Tess wist dat ze gewild waren. Falsterbo-Skanör lag als een punt in de zee en Näset, De Landtong zoals men het noemde, was een zomerparadijs voor de rijken. De problemen waarmee men hier worstelde werden goed verborgen gehouden achter gesloten deuren.

Toen ze zich omdraaide zag ze Marie uit het bos komen.

‘De honden hebben gemarkeerd hoe ze er gekomen is,’ zei ze buiten adem. ‘Het ziet er daar uit als een fucking rampgebied met al die takken en omgevallen bomen.’

Ze verlieten het strand en liepen naar de auto.

Surveillant Adam Wikman belde weer.

‘We hebben een eerste verslag gekregen van het forensische onderzoek. Ze denken dat hij geprobeerd heeft het onderlijf van de vrouw achteraf te wassen.’

‘Te wassen?’ vroeg Tess. ‘Waarom?’

‘Tja, geen idee. Maar volgens de Deense recherche zouden er sporen hiervan bij de eerdere slachtoffers van de Valby-man zijn gezien. Bent u op weg hiernaartoe, chef?’

Tess wees naar de telefoon en glimlachte naar Marie.

‘Ja, de chef is op de terugweg.’

Marie trok haar wenkbrauwen op toen ze ophing.
'Adam Wikman? Jezus, hij mag wel een beetje relaxed doen.'